

SETEA DUPĂ VIAȚĂ

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă.

Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava.

Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale.

Te voi binecuvânta dar toată viața mea, și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile.

Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigate de bucurie pe buze!” (Psalmul 63.1-5).

Dumnezeu Se face cunoscut omului prin modul care-I este plăcut Lui. Astfel, David a putut să descrie relația cu Dumnezeu din punctul de vedere al unui păstor, vorbind despre pășuni verzi, ape liniștite și alte lucruri de felul acesta. El a petrecut mulți ani în natură, de aceea vedea prezența lui Dumnezeu în pomi, în flori, în apele curgătoare, în întreaga natură. Cat de înviorător este să stai lângă un râu și să ai părtășie cu Domnul! Să te gândești la bunătatea Lui!

În textul citit, David spune vorbind despre Dumnezeul lui că „*bunătatea Ta este mai de preț decât viața.*” (v. 3).

Desigur, noi suntem de părere că nu este nimic mai presus decât viața. Ce aveți voi mai de preț decât viața? David era de părere că bunătatea Domnului este mai de preț decât viața. Vedeți?

Atunci cuvântul „viață” trebuie să aibă mai multe înțelesuri.

În primul rând înseamnă „a exista” „a fi în existență”. Aceasta înseamnă că după părerea lui David, bunătatea lui Dumnezeu este mai importantă decât existența, așa cum o înțelegem noi.

Numai Dumnezeu are Viață veșnică, iar în bunătatea Sa cea mare, ne dă și nouă această Viață.

Noi trebuie să facem însă deosebirea dintre viața fizică și viața veșnică pe care o are numai Dumnezeu și pe care numai El ne-o poate da.

Oricine are un sfârșit, așa că nu există nimic din ceea ce a început o dată, care să nu se termine. Dumnezeu este singurul care nu a avut vreodată început. Pentru a vedea aceasta, vom citi câteva versete:

„Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi născut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu.” (Psalmul 90.2).

El *„nu are nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții.”* (Evrei 7.3).

Ca să primim Viața veșnică, pe care numai Dumnezeu o poate da, noi trebuie să devenim o parte din El, prin nașterea din nou.

Păcatele și suferințele vor avea sfârșit, fiindcă au avut un început. De fapt, tot ce nu vine de la Dumnezeu va trece și într-o zi va dispărea.

A existat un timp când nu exista nici păcat, nici boli, nici îngrijorări și nici moarte, dar ele au un început din cauza căderii în păcat. Tot ce a avut un început, va ajunge la sfârșit.

De aceea, fără o naștere din nou nu este posibilă salvarea și nu se poate ajunge la Viața veșnică.

„Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh.

Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”

„Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul. ” (Ioan 3.6-8).

Omul se naște din nou prin Duhul lui Dumnezeu și prin aceasta devine o parte din El. Existența celui născut din nou este tot atât de veșnică cum este Dumnezeu, deoarece Cuvântul spune:

„Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3.16).

și: *„nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.”* (Ioan 10.29).

În limba greacă, „Zoe” înseamnă „Viața veșnică a lui Dumnezeu”, iar dacă noi

avem parte de această Viață veșnică, înseamnă că existența noastră este veșnică, fiindcă Dumnezeu este veșnic. Dacă avem parte din Dumnezeu, vom fi salvați pe veci și binecuvântați; devenim o ființă veșnică, o parte din El.

Noi știm că există Duhul cel bun al dragostei și credincioșiei, Dumnezeu însuși fiind Izvorul tuturor acestor lucruri.

În Fiul Său, Logosul, El a venit în trup de carne și sânge ca al nostru, așa că în acel trup „*a locuit trupește toată plinătatea dumnezeirii.*” (Coloseni 2.9).

Duhul cel veșnic al dragostei și al dreptății, a venit jos pe pământ, ca să-Și facă o locuință în noi, apoi, când acest trup, acest cort, se va desface, noi primim o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă „*care nu a fost făcută de mâini omenești*”, și care este veșnică. (2 Corinteni 5.1).

„*Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsăți nu pentru că dorim să fim dezbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați cu trupul celălalt peste acesta, pentru ca ce este muritor în noi, să fie înghițit de viață.*” (2 Corinteni 5.4).

„*Apoi, noi, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.*” (1 Tesaloniceni 4.17).

Toate lucrurile acestea care acum sunt pe dos, atunci vor fi puse la o parte.

Trupul cu împotrivirea lui și păcatul va fi dus la pedeapsă, iar iadul se va deschide și va înghiți tot ce este pe dos. Dumnezeu va chema atunci Biserica Lui iubitoare să-și ocupe locul pentru toată veșnicia. Aceasta este marea nădejde a Bisericii creștine.

David a strigat: „*Bunătatea Ta este mai de preț decât viața!*” Viața este un lucru bun la care fiecare om ține tare, dar în ce privește Viața din Dumnezeu, în timpul vieții pământești omul se întoarce de multe ori în partea opusă.

Mulți oameni se gândesc că dacă au ce să bea și ce să mănânce, totul este în ordine, așa că spun: „*Aceasta este viața!*” dar cât de tare se înșeală, căci tocmai aceasta este moartea.

Odată, după un serviciu de seară, ne-am dus la hotelul la care închiriam o cameră. Când am ieșit din lift, am văzut vreo patru femei care fugeau înapoi și

Încolo pe coridor. Erau îmbrăcate sumar și duceau sticle cu băutură dintr-o cameră într-alta. M-am oprit și m-am uitat după ele. Fiecare era frumoasă și probabil era iubită cu adevărat de un bărbat. Apoi una din ele a spus: „O, ce minunată este viața!”

Auzind ce spune, m-am gândit cât de mult greșește; aceasta este chiar moartea, fiindcă Pavel spune în 1 Timotei 5.6 că: *„(femeia) dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă.”*

Astăzi, noi vedem reclame ca: „Unde este bere „Budyseiser” acolo este viață”, dar cât de greșită este o asemenea afirmație! În loc de viață, acolo este numai moarte.

Există oameni care sunt de părere că viața adevărată începe atunci când apune soarele. Atunci ies la suprafață cei care au intenții rele, care au în ei natura celui rău, așa cum putem citi în Iov 24. 2-17:

„Sunt unii care mută hotarele, fură turmele, și le pasc, iau măgarul orfanului, iau zălog vaca văduvei;

îmbrâncesc din drum pe cei lipsiți, silesc pe toți nenorociții din țară să se ascundă.

Și aceștia, ca măgarii sălbatici din pustie, ies dimineața la lucru să caute hrana, și în pustie trebuie să caute pâine pentru copiii lor.

Taie nutrețul care a rămas pe câmp, culeg ciorchinele rămase pe urmele culegătorilor în via celui nelegiuit.

Îi apucă noaptea în umezeală, fără îmbrăcăminte, fără învelitoare împotriva frigului.

Îi pătrunde ploaia munților, și, neavând alt adăpost, se ghemuiesc lângă stânci.

Aceia smulg pe orfan de la tată, iau zălog tot ce mai are săracul.

Și săracii umblă goi de tot, fără îmbrăcăminte, strâng snopi și-s flămânzi.

În grădinile nelegiuitului ei fac untdelemn, calcă teascul, și le este sete;

În cetăți se aud vaietele celor ce mor, sufletul celor răniți strigă....

Și Dumnezeu nu ia seama la aceste mișelii!

Alții sunt vrăjmași ai luminii, nu cunosc căile ei, nu umblă pe cărările ei.

Ucigașul se scoală în revărsatul zorilor ucide pe cel sărac și lipsit, și noaptea fură.

Ochiul preacurvarului pândește amurgul: „Nimeni nu mă vede!” zice el, și își pune o mahramă pe față.

Noaptea sparg casele, ziua stau închiși; se tem de lumină.

Pentru ei, dimineața este umbra morții, și când o văd, simt toate spaimetele morții.”

Călătorind odată cu avionul, am citit într-o revistă un articol în care scria că în Hollywood viața începe după miezul nopții și atunci ar trebui vizitate anumite străzi și locuri ca să-ți poți face o imagine despre Hollywood.

Ce viață perversă trebuie să fie aceea!

De aici se vede că și Satana are o împărăție și o organizație stricată. El le prezintă oamenilor ceva, încercând să dovedească că aceasta este viața, dar ceea ce prezintă el, este moartea sub masca vieții, este inversul vieții adevărate.

Voi știți că există o singură cale de a primi viața veșnică – prin recunoașterea lui Isus Hristos.

În Ioan 10.10, Domnul Isus spune: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viața și să o aibă din belșug”, iar în 1 Ioan 5.12 citim:

„Cine are pe Fiul are viață, cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, acela nu are viață.”

Dumnezeul cel Atotputernic, Cel care nu are nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, ne-a dat viața adevărată prin Isus Hristos și numai prin El.

Dar noi nu avem viața veșnică prin faptul că Îl socotim pe Isus ca fiind un Om bun, și nici dacă Îl prețuim ca pe un idol, ci Viața constă în faptul că putem să-L vedem în El pe Dumnezeu însuși, și-L lăsăm să domnească în viața noastră.

Desigur, și dracii cred în Dumnezeu și le este frica de El (Iacov 2.19), dar orice genunchi se va pleca în Numele lui Isus Hristos. (Filipeni 2.10).

Viața o primești abia atunci când Îl cunoști personal, când El îți iartă toate păcatele și-ți înnoiește viața prin Duhul Său.

Atunci Dumnezeu, Izvorul tuturor darurilor bune, locuiește în tine și lasă să apară la vedere roadele Duhului Sfânt: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” (Galateni 5.22-23).

Toate aceste calități vizibile, vin numai dintr-un singur loc, numai de la Dumnezeu. Numai de la El putem primi viața.

Cu părere de rău, trebuie să vă spun că acest cuvânt - „Viața” - este înțeles greșit de foarte mulți oameni.

Poate că cineva și-a cumpărat o mașină nouă, se plimbă cu ea pe stradă, bea 2-3 pahare de bere, apoi spune „Aceasta este adevărata viață!”

O tânără iese la plimbare cu tânărul pe care-l iubește, se îmbată și trăiește o viață ușuratică, după care spune: „Aceasta este adevărata viață!”

Un comerciant care a avut succes la vânzare, a adunat o mulțime de bani, așa că își face o casă nouă, își cumpără cea mai nouă mașină, apoi își zice: „Aceasta este adevărata viață!”

O femeie sărmană, casnică, a câștigat o excursie la Hollywood și apoi devine o regină (favorită) a unui anumit număr. Faptul acesta îi va crea o bună dispoziție, așa că va striga: „Aceasta este viața!”

O, dar cât de false sunt toate aceste păreri și simțiri! În nici una din ele nu se află adevărata Viață, căci toate acestea au o durată scurtă, sunt trecătoare. Cu toate acestea, cât de mulți oameni din timpul acesta își găsesc plăcerea în petrecerile lumești inspirate de demoni. Ei își risipesc timpul primit în dar de la Dumnezeu, ca să viziteze programe artistice, ascultă discuri de muzică ușoară care aduc în viața lor influența nesănătoasă a Diavolului.

Ce groaznică va fi trezirea lor, când vor descoperi că toate aceste lucruri au fost în legătură cu moartea și nu cu viața, așa cum au crezut ei! Cum vor sta ei în ziua aceea când soarele își va pierde strălucirea și puterile cerului vor fi clătinate?

Eu sunt convins că aceia care au ascultat cu plăcere aceste discuri, în ziua aceea vor fi adânc zdruncinați, deoarece acele scene din viața lor le vor reveni în conștiință și vor auzi plânsul și tânguirea celor pe care i-au condus spre iad.

Atunci vor avea nevoie să strige după îndurarea lui Dumnezeu mai mult decât au făcut-o oricând de formă la „maica Maria”.

Cum va fi atunci când unui artist sau a unui actor, i se va face cunoscut că a influențat oamenii spre rău și le-a pregătit calea spre iad? O, și ei au numit aceasta „viață”, deși era moartea! Atunci însă, nu au știut sau nu au vrut să știe acest lucru.

Pe de altă parte, este curios faptul că tocmai ceea ce spun ei că este „viață”, este atât de mizerabilă pentru unii, încât și-o iau singuri, adică se sinucid.

Desigur, aceasta nu poate fi viața despre care ne vorbește Dumnezeu, deoarece Viața pe care ne-a făgăduit-o El nu este în mana omului.

Omul nu poate lua sau da adevărata Viață din Dumnezeu, deoarece Ea ne este dăruită de harul suveran al lui Dumnezeu.

Fiecare din noi se bucură de anumite lucruri, iar obiectul bucuriei noastre, arată interiorul nostru, adică de ce suntem legați.

Astfel, dacă găsim plăcere într-un lucru bun este evident că suntem legați de viața veșnică, de viața adevărată. Dacă însă, ne desfătăm cu ceva rău, este clar că suntem în legătură cu viața destrăbălată.

Din felul exprimării sentimentelor se poate citi și vedea în care direcție ne mișcăm. Dacă ne găsim plăcerea în lume, dacă simțurile și gândurile noastre sunt la petreceri, dans și băutură, iar față de Dumnezeu stăm indiferenți, înseamnă că starea și sentimentele noastre sunt inspirate de Diavolul. Dacă însă, ne bucurăm de Duhul Sfânt, dacă gândurile noastre se înalță către Dumnezeu și Îi mulțumim Lui pentru viața veșnică și pentru fericirea pe care o simțim în El, atunci aceasta vine de la Dumnezeu.

Domnul Isus a spus: *„.....cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.”* (Ioan 16.24).

În aceste cuvinte, Domnul Isus nu S-a referit la viața aceasta, ci la plinătatea vieții veșnice, ceea ce dovedește că este de o însemnătate capitală ce fel de viață avem noi.

În micuța noastră capelă din Jeffersonville este un tablou micuț al lui Hristos, și tot

pe peretele acela avem un ventilator micuț.

Dacă privesc spre ventilator, am o singură dorință: să mă răcoresc. Tot așa, dacă privesc spre Hristos, inima mea are o singură dorință: să fiu cu El, iar aceasta face ca toate simțurile mele să fie îndreptate spre El.

Această identificare cu ceea ce ne dorim noi a fost arătată de Isus când a spus:

„Căci oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”
(Ioan 5.28). Înțelegeți?

Spre ceea ce ne îndreptăm privirile și gândurile ni se îndreaptă și simțurile, așa că se ridică o întrebare: Avem noi privirea și gândurile îndreptate spre Cuvântul lui Dumnezeu ca să simțim bucuria prezenței Lui?

Eu am întâlnit odată o doamnă tânără care avea o origine bună, creștină. Ea și-a predat de tânără viața lui Hristos și a trăit o viață creștină. Era învățătoare la o școală. Iată însă, că un psiholog a vorbit cu ea și a luat-o în răs pentru viața ei creștină. Îi spunea că nici nu-și dă seama ce pierde prin faptul că nu participă la plăcerile lumești și alte lucruri de felul acesta. El a insistat atât de mult, încât a reușit să-i schimbe gândirea și astfel, a ajuns atât de rău că nu mai putea suporta nici măcar să audă de Numele lui Isus. A ajuns la un pas de a-și pierde mințile și mereu voia să bea otravă ca să se sinucidă. La un moment dat a trebuit să fie dusă la un sanatoriu de boli nervoase, dar toate aceste lucruri au venit peste ea din pricină ca și-a întors gândurile și privirea de la Hristos și a ascultat șoaptele unui psiholog care a îndemnat-o să facă ceea ce a urât și a disprețuit întotdeauna.

De aceea, unul din motivele pentru care predic aceste lucruri este ca voi să vă luați gândurile de la lucrurile lumești și să le îndreptați spre moștenirea vieții veșnice, spre Dumnezeu.

Nu uitați că cel ce se pocăiește trebuie să caute lucrurile de sus:

„Deci dacă ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.”

Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.

Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” (Coloseni 3.1-3).

Ca și creștini, noi trebuie să ne încurajăm și să luăm îndemnul dat de apostolul Pavel: *„Să aveți în voi gândul care era în Isus Hristos.”* (Filipeni 2.5).

Aceasta înseamnă că trebuie să dăm gândurilor noastre aceeași direcție ca și El.

Dumnezeu a pus în noi o sete, de aceea David ne spune în Psalmul 63.1: *„...îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă.”*

Există o sete după Dumnezeu, așa cum este și o sete după apă, deoarece omul nu poate să trăiască fără apă. Același lucru este valabil și pentru sufletul nostru, adică pentru omul duhovnicesc: el moare dacă nu găsește apa după care însetează.

Dumnezeu l-a creat pe om astfel încât să înseteze după El. Astfel, Ecclziastul spune că: *„El a pus în om chiar și gândul veșniciei.”* (Ecclziastul 3.11).

Diavolul a abuzat însă de setea omului oferindu-i împărăția lui. Dar setea omului este duhovnicească, este de natură dumnezeiască, el fiind creat cu această dorință în el.

Mulți oameni se adună astăzi și încearcă să atingă această sete duhovnicească și s-o potolească prin petreceri lumești și printr-o viață fără frâu, dar acestea sunt doar murdării și necurății care nu pot înlocui apa care vine de la Dumnezeu.

Această sete după Dumnezeu poate fi potolită numai dacă primim Duhul Sfânt. Lucrurile lumești ne vor lăsa întotdeauna nemulțumiți, ceea ce îi determină pe unii oameni să ia pistolul, să-l îndrepte spre tâmplă și să-și ia singuri viața.

Setea pe care a pus-o Dumnezeu în sufletul omului, este pervertită tot mai mult de Satana, așa că în loc să caute potolirea ei prin Duhul Sfânt, foarte mulți oameni încearcă s-o mulțumească cu lucrurile lumii acesteia. Nu este deci de mirare că după o noapte de petreceri, în dimineața următoare, ei se vor plânge de dureri de cap. Da, ei vor să-și potolească setea cu apa Diavolului, disprețuind apa ce curge din Izvorul Duhului Sfânt. Acesta este motivul pentru care Cuvântul spune că *„cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.”* (2 Testaloniceni 1.8-9).

David era prelat cu totul Domnului, de aceea a putut să spună: *„Îmi tânjește sufletul după Tine!”* El dorea să-și potolească setea cu apa vieții, despre care scrie

și Isaia 55.1:

„Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!”

Izvorul lui Dumnezeu este deschis pentru fiecare.

Astfel, Isus i-a spus femeii de la fântâna Samariei: *„Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă, apa pe care i-o voi da Eu, se va preface într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.”* (Ioan 4.14).

Aceasta este apa după care tânjește și sufletul meu. Să nu falsificați această dorință căutând s-o potoliți prin băuturi alcoolice sau prin umblarea după plăcerile lumii, sau permițându-vă încălcarea Legii lui Dumnezeu, căci făcând aceasta, vă îngrămădiți doar o mulțime de păcate pentru judecata lui Dumnezeu care va veni peste voi.

Poate cineva zice: „Eu nu sunt mulțumit.” Aceasta nu este de mirare, pentru că Dumnezeu dorește să-ți dea darurile Lui, dar tu te lași influențat de Diavolul și preferi sfaturile lui.

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos.” (Romani 6.23).

Diavolul are însă multe metode ca să ne aducă pe linia moartă.

Poate spui: „Eu nu beau, nu fumez, nu joc la jocuri de noroc, nici măcar nu mă gândesc să îmi înșel soțul. Duc o viață cumsecade.”

Nu te înșela singură, căci și aici este mâna Satanei. El te lasă să primești gândul că având aceste fapte ai putea să te atașezi unei biserici, dar aceasta este o minciună, pentru că tu nu poți să dobândești adevărata satisfacție prin faptul că devii membrul unei biserici. Tu nu vei găsi o satisfacție până când nu vei avea parte de o experiență proprie cu Domnul, pentru că trebuie să te întâlnești cu El și să ai siguranța iertării păcatelor tale.

Deci, dacă păcatele tale nu au fost curățate, nu poți avea acea minunată și netulburătoare liniște veșnică și nici părtășia cu El.

El poate face însă din tine o creatură nouă în Isus Hristos (2 Corinteni 5.17), îți

poate sfinți sufletul (1 Tesaloniceni 5.23) și îți poate da „*pacea Sa care întrece orice pricepere.*” (Filipeni 4.7).

Atașarea la o biserică nu-ți poate da aceste lucruri minunate, ci doar o iluzie falsă.

Vedeți? Dacă nu te poate atrage într-o extremă, Diavolul încearcă să te atragă în cealaltă, dar tu să nu fii mulțumit decât cu ceea ce te învață Biblia, pentru că trebuie să trăiești experiența nașterii din nou care se face prin Duhul lui Dumnezeu.

David a primit cunoștința Lui despre viața din natură și s-a asemănat pe sine cu un animal însetat: „*Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!*” (Psalmul 42.1).

David știa cât de necesară este apa pentru un vânat, mai ales dacă este rănit. Sunt locuri unde câinii sălbatici pândesc căprioarele. Ei stau într-o ascunzătoare, împotriva vântului, pentru ca vânatul să nu îi poată simți. Acești câini sunt extraordinar de vicleni, așa cum este și păcatul.

Astfel, când trec căprioarele, ei sar dintr-o dată și le atacă pe cele mai slabe. Ei au dinții mai ascuțiți cu care pot rupe vânatul în bucăți.

Așa face și păcatul cu acela pe care-l prinde. Diavolul te lasă să fii fără nici o grijă și te atacă atunci când nici nu te aștepti. Tu crezi că ai putea să participi aici puțin, dincolo puțin și că desigur, totul va fi în ordine. Ai grijă să nu te înșeli singur, căci există un Ochi care vede totul.

Dacă păcatul zace la ușa ta, fii atent să nu te atace ca și câinii aceia pe căprioare.

Când atacă o căprioară, câinii o apucă de coaste sau de picioare ca să-i rupă oasele sau mușchii. Atunci ea se împiedică și fuge deoarece nu poate să se apere.

Uneori se întâmplă ca vânatul să fie apucat dintr-o parte și cu toate că este rănit poate să fugă. Sărmanul animal! Cu ultimele puteri pe care le mai are, va fugi până când câinii îi vor pierde urma. Dar el știe bine că nu a renunțat la urmărire, de aceea va încerca să găsească un izvor de apă. Dacă nu reușește, nu poate rezista urmării și va cădea iarăși în ghearele lor. Dar dacă va ajunge la o apă, va primi iarăși putere și va putea să fugă, va trece apa în zigzag, până când câinii îi vor pierde urma, el rămânând în apropierea apei.

Deci așa cum vânatul acela rănit tânjește după apă, tot așa tânjea David după Dumnezeu. Și David era rănit, deoarece câini iadului erau pe urmele lui, așa cum sunt și pe urmele noastre.

Ei pândesc și așteaptă să ne îndepărtăm numai puțin de Păstorul cel bun, de Isus Hristos, ca să ne atace și să ne nimicească.

Așa cum animalul știe din instinct că dacă ajunge la apă, va trai, iar dacă nu găsește apa, va muri, și noi trebuie să fim conștienți de acest lucru. Da, noi trebuie să găsim Izvorul apei Vieții sau vom muri!

Fie ca astăzi, dorința sufletului nostru să fie îndreptată spre găsirea adevăratei vieți, deoarece Domnul Isus a spus în Matei 5.5-6:

„Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.

Ferice de cei flamanzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”

Facă Domnul ca simțurile noastre să se întoarcă de la lucrurile și îngrijorările acestei lumi rele și să fie îndreptate spre Dumnezeu.

O, Doamne, bunătatea Ta este mai prețioasă decât viața! Sufletul meu însetează după Tine ca și cum ar fi într-un loc uscat și ca un cerb care tânjește după apă! Sufletul meu trebuie să Te găsească, pentru că altfel va pieri.

Dacă un creștin sau o comunitate creștină este plină de această dorință, atunci vor dispărea toate diferențele și toate nelegiuirile noastre vor fi curățate și uitate. Atunci vom deveni creștini adevărați.

O, de-ar fi strigarea noastră ca a lui David:

„Doamne, bunătatea Ta este mai de preț decât viața! Îmi însetează sufletul după Tine, Dumnezeule! Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”

Domnul să ne facă să însetăm după viață, pentru că tocmai El este Viața!

„Si cine crede în El, are viață veșnică.”

- Amin -